

SLUITSTUK

telefoonboekje

Rutger W. Weemhoff

Curriculum Vitae

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken. Als jong acteur speelde bij gezelschappen als **Poëzie Hardop** en **Centrum** en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling **De Jongste Dag**, een succesvol vernieuwend muziektheaterstuk dat in Nederland opzien baarde. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: **Toneelgroep Acht Oktober**, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent midden in een nieuwbouwwijk, of desnoods op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van satirische producties met zijn **Videotheater** op de Amsterdamse kabel, tot sprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*, *Vrouwenvleugel* en *Goudkust*, waar hij nationale bekendheid verwierf in de rol van Bad Guy, magnaat Henri van Cloppenburg.

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/regisseur een aantal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie: De Werking, Dansen wij vanavond? en Ondergangen.

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie **filosofie** aan de Universiteit van Amsterdam. Zijn boek *Filosofie van de Dood.nl* trok in 2002 de aandacht van **Filosofie Magazine**, dat hem interviewde als '**filosoof van de dood**'. Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Als **auteur** is hij onvermoeibaar. Hij schreef romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's, poëzie. En blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect. Om die rijkdom onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij een uitgeverij op, UitgeverijPartout.nl Want, zoals hij zelf zegt:

'Partout = overall!'

Uitgeverij Partout

Amsterdam

Copyright: Uitgeverij Partout 2026

Contact: info@uitgeverijpartout.nl

Niets uit deze uitgave vermenigvuldigen zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. 'Sluitstuk' is een kort verhaal, een 'telefoonboekje' dat zich, dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om gratis te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is uitsluitend digitaal verkrijgbaar. Behalve het verhaal 'Sluitstuk' treft u verder nog een korte impressie van het bijbelverhaal van Job, plus tal van links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

SLUITSTUK

telefoonboekje

De dood is de meetlat voor alles

Hoofdstuk 1

Op mijn veertiende besloot ik om querulant te worden. Totalitarisme kruipt namelijk in je dromen, en het enige dat je kunt doen op deze aardkloot is terugvechten. Het begon er al mee dat ik dagelijks gemaltraiteerd werd op het Christelijk Gymnasium waar ik toen op zat. De bedoeling van deze klassieke opleiding was ongetwijfeld goed: het bestuderen van de Griekse en later Romeinse Oudheid, als de *bakermat van onze beschaving*. Dat dit *het* eufemisme van de eeuw was, ontging mij toen nog ten enenmale.

Het leren van Latijn en Grieks, als de inmiddels in onbruik geraakte oude talen, ik geef het je te doen. Gelukkig hadden we een beruchte leraar Oude Talen, de heer Schippers. Aan deze leermeester heb ik een zwaar trauma overgehouden. (En niet alleen aan deze tiran). Hij teisterde ons, - dat wil zeggen ons klasje met zes alfa's, dag in dag uit gedurende talloze uren met stamtijden en vertalingen en geschiedkundige uitweidingen. Nu komt het: hij werkte daarnaast schriftelijk alleen met de *beste* van ons. De rest zat op de gang te werken. Je moest die allerbeste bolleboos 's middags bellen om na te vragen wat hij als huiswerk dacht te gaan maken. Datzelfde huiswerk moest jij de volgende dag ook gepresteerd hebben. Dat werd dan nagekeken door Schippers, waarbij hij ervan uitging dat alles wat je deed fout was. Als je ergens een punt, of komma, of puntkomma vergat: fout. Een Hoofdletter die verkeerd stond? Fout. Een accent grave verwisseld met een accent aigu? Fout. Zo zat je al snel zwaar onder nul met je behaalde cijfers. Geen nood: hij hield een ingenieus systeem aan met becijfering onder diezelfde nul! Plus 2 voor de bolleboos, hooguit min 5, min 6, en zo door tot aan min 10 voor de anderen. In die laatste buurt kon je mij meestal aantreffen. Echter, niet getreurd, er bestond immers iets als bijles? En zo kwam het dat ik dag in, dag uit niet alleen tijdens de lessen van Schippers achtervolgd werd door diens terreur aan afwijzingen, ook na schooltijd ging het gewoon nog door, maar nu bij hem thuis.

Hij woonde alleen in een kast van een huis dat vol stond met uitsluitend boekenkasten en boekenmolens. De boeken oogden alle sterk vergeeld. Zelfs op de trap naar boven naar zijn studeerkamer lagen stapels boeken, zodat je dankzij de stank van al die eeuwenoude oudpapier lucht, even later op een krukje tegenover hem al hallucinerend de stamtijden zat op te dreunen, waarbij hij steeds in slaap dommelde, dan wel zijn pak briefjes met cash geld

zat na te tellen (die na mijn betaling *in natura* immers weer wat dikker oogde).

Tegen de tijd van de eindexamens haalde je ook ineens een keer een plus 2! Wow! Plus 4. Plus 5! Tijdens het eindexamen zelf begon het ineens achten, negens, of zelfs tienens te regenen.

Multatuli kortom, wat heb ik veel geleden!

Al die veldslagen bijvoorbeeld, - beschreven door de Griekse historicus Herodotus, kwamen je als opgroeiend pubertje al gauw de strot uit, en trouwens, bij Homerus werden de erotische passages eenvoudigweg door Schippers overgeslagen, terwijl die trouweloze Odysseus zich toch echt drie slagen in de rondte neukte: ik noem een Hecuba, Circe, Calypso (ik vrees overigens dat ik zelf net zo goed zo'n Odysseus ben hoor). Ach, die arme Penelope, die Odysseus zo trouwe echtgenote! Haar hele huis vol met aanbidders en dan toch geen duimbreed vaginaal toegang verlenen aan deze opdringerige geile bende van heren, totaal oversekst als die 129 vrijers immers waren door een almaar groter wordend surplus aan testosteron, dankzij haar *neen*.

Ik moet helaas achteraf wel toegeven dat ik desalniettemin veel heb opgestoken van die nogal vermolmde dino die dhr. Schippers was. Hij leerde ons van meet af aan om strikt wetenschappelijk te werk te gaan. De meest spectaculaire bevestiging dat de geschiedenis een aaneenschakeling is van de ene bloederige genocide na de andere, leerden we van hem als hij het had over archeologische opgravingen bij Kalkriese, waar restanten van de slag bij het Teutoburgerwoud zijn teruggevonden. De situatie die daar werd aangetroffen stemt tot in detail overeen met de beschrijving die Tacitus geeft van de hinderlaag waar de Romeinse legeraanvoerder *Quinctilius Varus* terechtkwam in het jaar 9 na Chr. Niks ervan, dat deze Romeinse veldheer de Germanen wel eens een lesje zou leren. Voor deze

hinderlaag werd door de Germanen tussen twee rivierstromen een van oost naar west lopende hoge wal aangelegd in de vorm van een flessenhals (tussen de hoge Kalkriese heuvel en het Groot Moeras) waardoor de Romeinse colonnes door een fuik gejaagd werden waar de legionairs te weinig bewegingsruimte hadden om hun gebruikelijke gevechtstechnieken te kunnen inzetten. Uit deze flessenhals konden ze niet ontsnappen en ze werden vooral vanuit de flanken belaagd. Om niet te zeggen in de pan gehakt. Het resultaat was een verschrikkelijk bloedbad dat drie dagen geduurd heeft en waarbij tot wel 30.000 vechtjassen omkwamen. Deze locatie kan men toepasselijk 'engte' noemen: stoffelijke overschotten bleken (zoals Tacitus beschrijft) eerst enige jaren bovengronds te hebben doorgebracht, en zijn vervolgens, - *'zonder dat iemand wist of hij een Germaan of een Romein begroef'*, in massagraven bijgezet. In de door Tacitus zogenoemde bottenputten zijn niet alleen tal van menselijke resten, maar ook botten van muil-, of beter gezegd, lastdieren aangetroffen. Nu we toch bezig zijn, opgeruimd staat netjes, zoiets. De dood als de grote gelijkmaker. En zo werden wij al jong vertrouwd gemaakt met de essentiële morele boodschap: *homo homini lupus est*.

De slag is beroemd vanwege de woede van keizer Augustus toen hij het slechte nieuws over de afloop kreeg: Quintilius Varus, geef me mijn legioenen terug ! De gebeurtenis liet diepe sporen na in de geesten van de Romeinen. Ongeveer een derde van het Romeinse leger werd weggevaagd en de drie getroffen legioenen (het 17e, 18e en 19e) werden nooit meer hervormd. Na de nederlaag staakten de Romeinen hun invasie van Germanië.

Vervolgens voerden ze tot 16 n.Chr. slechts kleine strafexpedities uit tegen de Germanen. Deze strafexpedities leidden echter steeds weer tot verliezen voor de Romeinen. Daarom veranderden ze hun beleid ten opzichte van de Germanen en kozen ze in plaats daarvan uiteindelijk voor politieke en diplomatieke methoden.

Voor dat voortschrijdend inzicht moesten wel eerst even die 30K aan kostbare mensenlevens geofferd worden. En zo leerden wij al vroeg alles over oorlog.

Ik kom nu op het punt dat ik wil maken. Ik ben namelijk van mening dat wij mensen mentaal zwaar zieke wezens zijn, als het gaat om het voeren van talloze oorlogen. Oorlog is zonder meer een aberratie! Met onvoorstelbare gevolgen. Het is waar dit boek over zal gaan. Wat mankeert ons op dit punt? Niet alleen leiden oorlogen al te vaak tot genocides, ook kleinere conflicten ontsnappen niet aan het vreselijke ziektebeeld dat het normaal zou zijn om de ander uit te kaffen, uit te roeien, uit te gommen, te elimineren. De geschiedenis druipt van het bloed van de ontelbare moordpartijen op grote en kleinere schaal. Het moorden zit diep in ons, deze alles verzengende ziekte. En dat geldt zelfs op de allerkleinste schaal, ik zal u in dit boek verhalen hoe het met de oorlogjes tussen mij en de rest van de wereld is vergaan.

O ja, en hoe ik zo jammerlijk aan mijn doder dan dode eind ben gekomen? Dat is snel verteld. s' Middags werd ik al lezend in het boek Job uit de Bijbel boven op het buitenterras van ons huis dat midden in het oerwoud ligt ineens opgeschrikt door een vreselijk schril gejang van dichtbij, alsof een of ander groot dier zwaar gewond was geraakt. Tot laat in de middag had het akelige geluid aangehouden, totdat dit onaardse concert uiteindelijk steeds zachter en zachter klonk en toen weg stierf.

's Avonds laat lag ik moe maar tevreden beneden in de slaapkamer in mijn bed, en werd ineens wakker met mijn duim in de mond, ik vond het meteen jammer dat het niet de zo smakelijke tepel was, waarvan ik zo heerlijk droomde. Ik hoorde buiten daarentegen een vreselijk diep gegrom, vlakbij. Als door een adder gestoken bleef ik rechtop zittend in bed luisteren naar een soort onbestemde

slobbergeluiden, Ik stond doodstil op om te gaan kijken wat er aan de hand was. Door het kleine raam zag ik door het hor heen bij het maanlicht op een meter of drie afstand een grote wolfshond die probeerde wat waterdruppels op te vangen bij een afvoer die onder het raam liep naar de holle weg langs het huis. Het beest gromde en grauwde angstaanjagend. Ineens zag ik dat een van zijn achterpoten tot op het bot was afgekloven. Ik dacht na en herinnerde me de barbaarse jankgeluiden van de afgelopen middag. Het beest was vermoedelijk in een van de vallen blijven steken die onlangs door de jagers waren uitgezet in de bossen. De jagers hadden dom genoeg na het jachtseizoen hun honden achtergelaten in de bossen, en die beesten hadden inmiddels onverwacht een gevaarlijke *gang* gevormd. Overal hingen inmiddels bordjes in de ons omringende wouden met 'Gevaar voor Hondsdolheid'. Dit vervaarlijke beest had zichzelf vermoedelijk los weten te knauwen uit zo'n gruwelijke klem en ik stond vrijwel zeker oog in oog met een wellicht levensgevaarlijk dier. Plotseling schrok ik hevig bij de gedachte aan mijn twee kinderen die boven lagen te slapen. De enige manier om naar boven te komen was buitenom via een stenen trap. Als die hond naar boven zou gaan, op zoek naar voedsel, de trap op, dan..ik rilde, de deur stond 's nachts altijd open, er zat alleen een gammele hordeur in de deuropening. Ik moest kortom dat rotbeest zien te verjagen. Maar hoe?

Ik liep muisstil blootsvoets naar het achterhuis om daar een riek te pakken. Even later nam ik de achterdeur en liep ik met de riek gestrekt voor mij uit langs het huis, sloeg behoedzaam de hoek om en stond ineens oog in oog met dit monsterlijke beest dat mij slechts een blik van waanzin gunde en hevig begon te grommen en grauwen. Ik maakte steekbewegingen in de hoop dat ik hem zo angst aan zou jagen. Hij trok zich iets terug op de holle weg en ik probeerde hem uit alle macht weg van het huis het dal in te jagen. Hij bleef totaal onvoorspelbaar zeer aanvallend gedrag vertonen. Hij hapte niet alleen naar mij maar soms ook naar lucht. En naar

graspollen. Hij ging ook plotseling graven. Ineens begreep ik dat het beest vermoedelijk hartstikke hondsdel was. Rabiës furiosa is herkenbaar doordat een hond onwaarschijnlijk fel aanvallend en agressief gedrag laat zien. Deze hond was ook totaal niet meer voor rede vatbaar. Hij jankte als een krankzinnige zonder duidelijke aanwijsbare reden en probeerde nu alles te bijten wat in zijn buurt kwam. Zo rukte hij ook aan de afhangende wijnranken. Aangetaste honden blijven in de vreemdste objecten bijten, omdat de ziekte een onontkoombare reflex creëert voor eten en drinken. Echter dat eten en drinken lukte hem juist steeds minder goed, omdat zijn keel- en kaakspieren verlamd raakten. Het doodzieke dier ging hierdoor ook staan schuimbekken. Het zag eruit alsof de hond probeerde iets uit zijn keel te krijgen, maar hij voelde waarschijnlijk de verlamming van zijn keelspiers. Soms leek het alsof de hond het water zelf wilde aanvallen, uit frustratie omdat het niet meer mogelijk voor hem was om nog überhaupt te drinken. De hond raakte steeds meer gedesoriënteerd. Hij kreeg steeds minder zuurstof, waardoor hij stikgeluiden maakte en ging kokhalzen. Uiteindelijk raakte het beest, vanaf de achterbenen naar voren toe, steeds meer verlamd, tot zo te zien een tragische en pijnlijke dood volgde.

Ik kwam voorzichtig dichterbij. Ineens verstapte ik mijzelf in een behoorlijk diepe kuil en raakte heel even uit mijn evenwicht. De nu buitensporig agressieve hond dook nog een allerlaatste keer op mij af en zette meteen zijn tanden in mijn been. Ik gaf hem een woeste hengst met de riek in zijn buik waarop hij gillend en jankend ineens zakte, gorgelend en reutelend gaf hij eindelijk de geest.

Als je hondsdel (rabiës) bent, zoals ik later, tast dit virus je zenuwstelsel aan, wat leidt tot ernstige symptomen zoals koorts, hoofdpijn, mentale verwarring, spierkrampen, verlamming, en uiteindelijk coma en de dood. De dokter kwam te laat. Zonder snelle medische interventie is de ziekte vrijwel altijd fataal.

Ziezo, nu weet u hoe ik hier uiteindelijk op die mesthoop mijn laatste adem heb uitgeblazen. Dat was mijn eigen wens, na lezing van het boek Job..

Hoofdstuk 2

Laat ik maar verder gaan vanaf die gymnasiumtijd. Ik vraag mij af: waar kwam bij dat pubertje dat ik toen nog was die krankzinnige preoccupatie met *oorlog* eigenlijk vandaan? Ik herinner me een heel groot en zwaar boek dat in een speciale editie uitgegeven was in 100 exemplaren. Dat loodzware zwartboek over WO II had echt enorm grote afmetingen, ik denk wel 60cm x 40cm en wel 5 cm dik. De titel was: VOLK in NOOD. Links stonden beschrijvende teksten, - nota bene van mijn vader, die journalist was, passend bij de grote indrukwekkende tekeningen aan de rechterzijde, stuk voor stuk geschetst in houtskool, van de hand van een zekereHet tragische was dat deze kunstenaar *fout* was geweest gedurende de oorlog, zo bleek naderhand, tot grote teleurstelling van mijn vader die zich daardoor als ex-deelnemer aan een Leidschendamse verzetsgroep tijdens de oorlog behoorlijk gecompromitteerd voelde. Hoe dan ook, die tekeningen waren desalniettemin prachtig en ik weet niet hoe vaak ik dat boek wel niet doorbladerde op zoek naar de antwoorden op mijn meest prangende vragen: waarover toch die verschrikkelijke oorlog gevoerd was en al helemaal: waarom moesten er 6 miljoen joden vermoord worden in de ca 1600 gruwelijke vernietigingskampen? Antwoorden vond ik niet. Ik verloor mezelf wel in die teksten en aangrijpende tekeningen. Bijvoorbeeld van een graatmagere man die dubbelgevouwen naakt op de zg. *bok* lag, omringd door een grote groep kaal geschoren gevangenen in gevangenenistenues die op de besneeuwde appelplaats gedwongen werd toe te kijken hoe die naakte man dood geranseld werd (aldus luidde de tekst van mijn vader). Deze zo indringende beelden heb ik altijd bij mij gedragen tijdens de rest van mijn zo turbulente bestaan. Ook een tekening van de ovens in de gaskamer staat mij nog

haarscherp op het netvlies gegrift. Die konden per keer maximaal zo'n 400 personen verwerken, aldus mijn vader.
Ik was verbijsterd, kon het maar niet begrijpen.

Dat begrip van nazi's alleen al: *Untermenschen*. Baby's en ouden van dagen lagen onderop als de gaskamer geopend werd en de sterkste mannen boven op de berg met lijken, snakkend naar lucht, terwijl uit de gaten in het plafond juist het dodelijke Zyklon B gas stroomde. Dat gas werd trouwens ontwikkeld door de Joodse chemicus Fritz Haber, als een probaat middel om zo effectief mogelijk miljoenen personen uit te moorden, inclusief zijn eigen familieleden..

Mijn eigen ervaring met angst voor vernietiging was beperkt. Ik werd wel op een keer als hippe jonge gast in dito outfit, zwart fluwelen jasje, lang haar, snor met 2 van die lange hangsluizen, ietwat verwezen rondlopend op de Kneuterdijk in hartje Den Haag, plotsklaps omringd door een groep Haagsche hooligans, ongetwijfeld behorend tot het ADO elite corps. Geduw en getrek, werd men al gauw stomperig richting dit artistieke misbaksel, waarvoor ik werd aangezien. Ik zie nog de treiterige rotkoppen voor me, scheldend en tierend op mij en mijn soort. Ik wist intuïtief dat ik geen enkele kans maakte als ik mij fysiek zou verzetten. Ineens dook ik neerwaarts en brak in no time uit de kring van deze barbaren, doodsbang rennend voor mijn miezerige hippieeventje richting een politieman, die ik vanuit mijn ooghoeken had gespot en die met van die witte handschoentjes aan opgewekt het verkeer stond te regelen op het drukke nabijgelegen kruispunt. Ik legde hijgend de situatie uit aan deze goedheiligman die prompt de navolgende onsterfelijke woorden tot mij sprak:
..op de plaats rust, jongeman!

Ik had in die tijd ook wel een paar vrindjes die uit achtergestelde milieus kwamen en die elkaar, - als er soms eens een fikse ruzie

ontstond, rustig een bloedneus sloegen of erger. Ik keek dan zo stoer mogelijk toe, ik begreep echter niet hoe je zo primitief kon communiceren. Op een keer liep het totaal uit de hand, iemands tanden vlogen in de rondte en zijn kaak was ontzet. Ik stond machteloos en was de ontredde nabij. Later raakte ik hevig gechoqueerd door de film *Clockwork Orange* waarin Alex en zijn bende buitensporig geweld plegen tegen weerlozen. Dat was werkelijk beangstigend. Al was het maar door de hallucinerende muziek van de 9e symfonie van Beethoven, zo vakkundig door de makers van dit meesterwerk elektronisch bewerkt.

Ik ontwikkelde allengs ook een steeds grotere fascinatie voor geweld. Zo herinner ik mij bijvoorbeeld zo'n buitengewoon angstaanjagende film over een seriemoordenaar door een sinister personage, Bouvier, met de pracht acteur Philippe Noiret als de perverse rechter Rousseau in de hoofdrol: *Le juge et l'assassin* uit '76. De moordenaar, Joseph Bouvier (let op die naam..) is een voormalige soldaat die na een periode in een gesticht, zich wijdt aan het verkrachten en vermoorden van geïsoleerde tieners. Hij is een manipulatieve en empathieloze man die zich gedraagt als een anarchistische godsdienstwaaninnige. De ambitieuze rechter Rousseau die op deze seriemoordenaar en kinderverkrachter jaagt in het Frankrijk van de 19e eeuw, zoekt persoonlijke roem en glorie en gebruikt de rechtszaak om zijn carrière te bevorderen. Intussen manipuleert hij de verdachte richting bekentenis onder het valse voorwendsel van hulp. Intussen concentreert hij zich op de meest perverse details van de moordpartijen op zowel jonge meisjes als jongetjes. De zogenaamde sociopatistische Rousseau (let op die naam..) belooft Bouvier te helpen ontsnappen aan de doodstraf door een zwakzinnigheidsverklaring te bepleiten, terwijl hij hem in feite probeert juist te doen veroordelen tot de allerzwaarste straf. De film belicht daarmee ook de vanzelfsprekende sociale klassenverschillen en de structurele repressie van de

arbeidersklasse, evenals de volstrekt mensonwaardige behandeling van geesteszieken in die tijd. Deze aangrijpende film onderzoekt kortom de arrogantie van de heersende klasse die zich, - ten alle tijde moreel gestoeld, intussen alle macht toe eigent.

Fascisme laat zich kennen als de eeuwige gelijkhebberij: niet goedschiks, dan wel kwaadschiks. Met fysieke vormen van geweld, dan wel met geestelijke vormen ervan. En altijd is daar de Zondebok, de Ander die hoe dan ook en met welke middelen dan ook als een kwaadaardig insect moet worden vernietigd. Het kwaad vermomt zich overigens maar al te vaak als het ultieme goede. Daar zijn fascisten heel goed in, daar kwam ik allengs wel achter.

Gold dit wellicht ook voor mijzelf? Kon ik mijzelf eigenlijk wel 100% vertrouwen dat ik zelf absoluut goed was en geen stiekeme leugenaar? Ben ik een moreel wrak? Een charlatan? Deze thematiek achtervolgt mij al levenslang.

Wie is dan toch die fascist in mijzelf?

Hoofdstuk 3

Wie is toch die fascist in mijzelf? Die korte vraag gaat een heel lang antwoord krijgen.

Wie ben ik? is om mee te beginnen al een omgevallen boekenkast, en voor die fascistische lul die in mij zit..nu, laten we maar verder gaan waar ik gebleven was.

Ik, kannibaal, lig hier toch maar te wachten tot in der eeuwigheid op iemand die maar niet komt en ik kan u verzekeren: saaier wordt het niet, echt niet. Ik weet heel zeker dat mijn godinnetje zal komen en

op een dag voor mijn neus staat. Hopelijk is zij dan naakt, net als ik. En die paar vrienden die ik gehad heb? Komen die ook langszij?

Ik lust hen allen, rauw.

Ik was een puber die al vroeg las. Dat zit zo. Toen ik acht jaar was, heb ik een heel ernstig auto-ongeluk gehad. Ik was tikkertje aan het spelen met een paar vriendjes op de stoep langs een drukke verkeersweg, en in het vuur van ons spel rende ik ineens de weg op en werd snoeihard geschept door een auto. Ik werd gekatapulteerd! Ik maakte een korte reis door de lucht van een meter of 10 en stortte met een enorme smak ter aarde, hoewel, ik zie nog de bakstenen van de weg links en rechts van mij. Bewegen ging niet meer. Mijn linkerbeen lag, - als het gebroken pootje van een vogel die ik nog niet zo lang geleden gespalkt had, in een hele vreemde hoek naast mij. Mijn rug was volkomen gevoelloos. Ik zakte weg in bewusteloosheid en kwam weer bij en zakte opnieuw weg, en zo voort. Ik keek omhoog en zag een kring van vooral hoofden die zich over mij heen bogen, monden spraken iets, flarden tekst vervlogen in de herrie van passerende zware vrachtauto's. Alles tolde, er liep bloed in mijn ogen. Iemand trok een losgeraakt stuk bumper uit mijn andere been. Ineens verscheen tussen de hoofden het krijtwitte gezicht van mijn moeder, gekleed in haar mooie wijnrode jas met astrakan kraag. Zij legde haar hand heel voorzichtig op mijn voorhoofd en ik gaf mij over aan de beeldenstorm die diep in mijzelf opstak.

In het ziekenhuis kwam ik eindelijk bij. Ik lag in een metalen kinderbed, alleen, in een bedompte ruimte. Een verpleegster die blijkbaar de wacht had gehouden naast dat bed stond op en kwam terug met een man in witte jas, die zich voorstelde als de dokter. Hij legde uit wat er allemaal aan mij mankeerde. Mijn been links was op twee plaatsen gebroken en ook mijn rug was beschadigd. *Morgen ga ik nogmaals opnieuw je beentje breken, want we zijn nog niet*

helemaal tevreden hoe dat gezet is. Daarna krijg je een gipsbed en dan zul je daar echt wel een heel lange tijd in moeten blijven liggen. In mijn rechterbeen beschreef hij nog onomwonden een giga wond, die ook echt wel een tijd nodig zou hebben om te genezen. Daarna kon ik weer rennen en springen zoveel ik maar wou verzekerde hij me tenslotte.

Het werd winter. Buiten sneeuwde het. Ik lag huilend boven in de slaapkamer, want ik hoorde de kinderen beneden pret hebben. Ik duwde mezelf met mijn ellebogen omhoog en zag hoe zij onder luid gejoel elkaar met sneeuwballen bekogelden. Ik had inmiddels ontelbare weken gelegen en hield het niet meer. Met grote uithalen bekeek ik het tafereel en hevig snikkend zakte ik even later terug in de kussens, toen ineens de deur open gegooid werd en mijn moeder verscheen met in haar hand een grote zinken teil die ze bleek tot aan de rand toe vol geschept te hebben met sneeuw. Ze zette de teil pontificaal bij mij op bed en liep naar het raam om dat wijd open te zetten. Even later gooide ik zo hard als ik kon sneeuwballen naar beneden, af en toe kwam er ook een retour door het raam van benedenaf de kamer inzeilen.

Avond. Al die weken heb ik doorgebracht met voornamelijk lezen, lezen, lezen. Ik verslond dag in dag uit boeken alsof het lekker voedsel was. *Lawines razen* las ik. De Baron van Münchhausen leerde ik kennen. Iemand die op een half paard reed! Of Don Quichotte en Sancho Panza. Ik voelde diepe verwantschap met deze dolende ridder die verkoos te vechten met windmolens. Jules Verne. Het onmetelijke rijk van de meest futuristische tech zo hemels beschreven! En vele, vele anderen. Het was toen dat ik besloot schrijver te worden. Maar pas later. Eerst moest ik heel veel mee maken in de buitenwereld. En dat is gelukt, die droom is uitgekomen.

Hoofdstuk 4

Na dit uitstapje over mijn vroegste jeugdtrauma, - dat mij al heel jong op het spoor zette van een (bijna) doodervaring, laat ik u graag verder kennismaken met mijn persoontje. Dit trauma zou mij later als filosoof van de dood nog prima van pas komen. De dood loopt altijd met mij mee, dag en nacht, als een kompaan. Zo vertrouwd ben ik met die labbekak, op wie ik tegelijkertijd verliefd ben. In die zin dat diens niet-zijnde universum fungeert als mijn spiegel, keerzijde, wederhelft. Als ik de dag ben, is de dood de nacht. Ik wil net zo intens leven als morsdood zijn. Als u wilt weten wat ik daarmee bedoel, lees dan vooral verder. Ik zend u mijn berichten immers uit het hiernamaals, dat was u als oplettende lezer vast niet ontgaan?

Hoe het er hier uitziet? Ik lig hier oud en der dagen zat op een soort mestvaalt, ik ben nog net niet helemaal weggerot. Deze zak vol beenderen zal ik u kort beschrijven. Bij leven werd die bottenboel van mij op zeer jonge leeftijd al flink door elkaar geschud, zoals hiervoor door mij verhaald is. Op mijn recente huidige hoge leeftijd zag het er fysiek als volgt uit met uw boodschapper. Al eerder in mijn zo lange leven manifesteerden zich allerlei botklachten: op mijn rechtervoet groeide destijds een flinke botknobbel die door de Oostenrijker dr. Wehrmeijer vakkundig werd weggebeiteld. Alleen, deze specialist onderhield dankzij zijn uitstekende expertise tal van beroepspraktijken in meerdere landen. Hij vloog heen en weer van hot naar her en maakte reeds voor, en vooral tijdens de operatie, op mij een nogal overspannen indruk. Nadat ik die operatie onder plaatselijke verdoving had ondergaan, gaf hij mij het advies bij flinke napijn een paar paracetamolletjes te slikken. Echter, nadat de narcose was uitgewerkt, kreeg ik zoveel pijn, dat ik me genoodzaakt voelde dr. Wehrmeijer te consulteren, maar de vogel was alweer gevlogen, naar Salzburg o.i.d. Jammer voor mij dat ik na drie dagen van helse pijnen pas weer oog in oog zou staan met de controlerend geneesheer.

De hele gang zat vol met zo te zien behoorlijk lijdende patiënten en eenmaal in zijn spreekkamer bracht ik zo kort mogelijk verslag uit, ik stierf nog dagelijks van de pijn. Ineens begon dokter als een levensgevaarlijke slang te sissen en te roepen dat hij mij helemaal niet kende, dat ik eerst maar een afspraak moest maken, dat hij echt geen tijd voor mij had, wellicht kon ik na twee maanden terugkomen, etc. In totale verbijstering bracht ik hem in herinnering dat hij mij recent geopereerd had en ik gooide mijn afspraakkaart op zijn bureau, maar hij keurde deze geen blik waardig. Hij stond ineens op en begon mij aan mijn arm te trekken, *..raus, raus* schreeuwend, met het overduidelijke doel mij uit zijn spreekkamer te bonjouren. Ik verzette mij hevig en begon nu ook te schreeuwen. We waren al stoeiend bij de deur beland, die hij opende, om mij eruit te zetten. Toen had ik hem. Ik zette het op een ongehoord krijzen, alsof ik door hem vermoord werd en zag vanuit mijn ooghoeken hoe de andere patiënten in de gang doodsbang het tafereel gade sloegen.

Sie! Sie erkennen ja nicht einmal Ihre eigenen Patienten!

Als een blad aan de boom draaide de doc bij, en begon temend en poeslief uiterst minzaam te vragen of ik nu wilde vertrekken? Uiteindelijk kreeg de Directie van de Kliniek een brief op poten van mij, met een nauwkeurig verslag van de absurde gebeurtenissen. Na verloop van tijd ontving ik een beleefd antwoord, zelfs met excuses, en met de mededeling dat dr. Wehrmeijer zijn werkzaamheden niet langer in de kliniek zou uitoefenen, daar hij *naar elders* was vertrokken..

Vreselijke pijn, later, onder meer in mijn rug. Er werd bij mij poly-artrose vastgesteld. Oftewel: ik bleek tot op de draad versleten, wgens het ontbreken van een beetje gezond kraakbeen zo her en der, dus ook tussen mijn wervels. Verder altijd pijn in heupen, knieën, later in schouders en handen. Vervolgens werden eerst beide heupen en later mijn beide knieën vervangen door protheses.

Een uitgerekte zenuw in mijn linkerbeen bleek de oorzaak voor die eeuwige pijn in mijn rug. Dag en nacht ging het door. Om horendol van te worden. Ik kreeg zware pijnstillers, later een pil tegen epilepsie, want je kunt pijnstillers niet ongestraft maar blijven slikken. Die laatste pil had veel bijwerkingen, zo'n twee pagina's tekst, met op het eind in kriebelkleine letters een waarschuwing: kans op suïcidale neigingen. In totale wanhoop deed ik uiteindelijk inderdaad een poging om mijzelf van het leven te beroven. Ik slikte een beker vol met een cocktail aan pillen, genoeg om een olifant te vellen. Ik werd 's ochtends in coma aangetroffen door mijn godinnetje, en overleefde dit drama, dankzij haar kordate optreden.

Daarna plaatste men halverwege in mijn rug een zg. neuromodulator, vlakbij mijn ruggemerg, een strip met elektroden die met draden via mijn aderen verbonden was met een oplaadbare batterij die aan mijn bekken vastgeschroefd zat in mijn rechterbil. Met een extérieure afstandsbediening kon ik zo mijn pijn reguleren. Herhaaldelijk werd ik teruggeroepen voor controles. De neuromodulator ving als het ware de pijnprikkels richting mijn hersenen af, door middel van kleine stroomstootjes. Als ik in het ziekenhuis voor controle verslag uitbracht zemelde ik: *..ik voel mij net mr. Robocop, het enige dat ik nog mis is zo'n grote opwindsleutel op mijn rug.*

En zo modderde ik maar door, intussen had ik zeker 40-50% reductie in pijn. En ik leefde nog steeds. Prostaatkanker betekende vervolgens dat ik mijn prostaat moest offeren, ook dat overleefde ik. Ik werd impotent, maar dankzij mijn godinnetje en handenvol viagra beleefde ik onvoorstelbaar lang durende droge orgasmes. Keep them rolling!

Waar blijven die zogeheten vrienden toch van me, laat staan dat die ouwe taaie echtgenote van mij eens sjoege geeft..?

Enfin, geduld, u zult nog versteld staan van deze nog te verwachten gasten...

Overigens u zult wel denken wat zeurt die ouwe maar door over zijn autjes en pijntjes, en gelijk heeft u! Het wordt hoog tijd voor de komst van een paar nog gezonde mensen van vlees en bloed die ons kunnen helpen de geest te verruimen.

Alles is vervuld van geest, de gehele kosmos. Ook het onstoffelijke heeft bestaansrechten! Ik mag dan zo dood zijn als een pier, dat wil niet zeggen dat mijn geest niet nog springlevend is. Zo gemakkelijk komt u niet van mij af! Ik ga u deel laten uitmaken van al mijn vergezichten en visioenen. U zult daarna nooit meer dezelfde zijn. Ik geef u alvast zomaar een (1) voorbeeld. Ik ben een voetbalhater. Ik zeg u: het is een nazistisch angehauchte mini oorlog tussen 22 mannen die getraind worden om elkaar in naam van willekeurig welke vlag bij voorkeur minstens het ziekenhuis, maar het liefst een rouwkamer in te trappen. Of de ander moet invalide worden gemaakt voor de rest van zijn leven. Die bal doet er niet toe. Het gaat om de ontlading, ontlasting zo u wilt, van het dierlijke, het puur primitieve, het alles vernietigende private wangedrag. Geld speelt daarbij de hoofdrol, voetballers worden als koningen op handen gedragen, zij krijgen vorstelijk betaald, als rinkelende geldmachines beroven zij zichzelf van elke vorm van menselijke waardigheid en verlagen zich tot het beestachtige geweld van dit onnozele oorlogsspelletje voor en door mensen met een verstandelijke beperking. Wat nu..

Hey daar, is daar iemand? Wie komt er zo midden in de nacht mijn uitgeteerde lijk bezoeken, terwijl het krioelt van de uilen in de pijnbomen? Nog afgezien van de wolven die in de verte huilen zodra zij ook maar een vleugje geur van mijn rottende bottenboel ruiken? *Helaas, smerige aaseters, 't is maar vergaan, verrot mensenvlees en nog stokoud ook, niet te vreten!*

Er verschijnen vanuit het duister een drietal mannen die luidkeels beginnen te huilen en jeremiëren zodra zij hun vriend zo ontzield en rottend aantreffen. Zij beginnen hun kleding te scheuren en hun haren uit hun baarden en hoofden te trekken van verdriet om hun meest geliefde vriend, die op deze onheilsplek zo verschrikkelijk mensonterend aan zijn einde is gekomen, met als laatste rustplaats die mestvaalt, waarin je nog geen hond zou willen begraven. Zij slaken woeste kreten en schreiend klappen zij van tijd tot tijd dubbel van verdriet. Het ziet er zeer gemeend uit.

Eenmaal gezeten halen zij om beurten geschiedenissen op van vroeger, hoe rijk dit lijk wel niet was geweest, hoe hij zo'n onwaarschijnlijk gelukkig bestaan had geleid samen met mijn godinnetje, die hem maar liefst vier zonen schonk, gevolgd door vele, vele kleinkinderen. Hoe eerzaam hij bij leven was en eerlijk, ook in de handel, en in al zijn verdere handelen altijd volstrekt integer en recht door zee. En dan die menagerie van dieren die hem omringden, alsof hij ook van hen de stamvader was! De zieken, de zwakkeren, de achtergestelden, allen prezen zijn recht toe - recht aan rechtvaardigheid. Hij was zo levensecht, had iets goddelijks, een godfather, een leidsman, een grote geest ook. Zo ging dat maar door, maar wat ik, de doden dan de dode hen ook zei, of tegensprak, het drong niet tot hen door. Zij waren ziende blind en horende doof voor mijn smeekbeden om te stoppen met al die loftuitingen, die niet klopten, van geen kant, volgens mij, de zo dode man. Ik was een schim vergeleken met wie ik vroeger geweest ben. Zij, mijn zo dierbare vrienden, keken altijd dwars door mij heen, maar nu nog even niet: van de doden niets dan goeds.

Hoofdstuk 5

Weter, Reli en Arte begonnen zich inmiddels een voor een los te maken uit de kring rondom mij, hun vrijwel geheel vergane soulmate. Zij hadden de rituelen verricht, de botten en botjes

gerangschikt, tranen geplengd, met rozen geworpen, mijn schedel werd zelfs door hen gekust.

Alleen Weter is achtergebleven, de anderen zijn vertrokken, al zingend. Weter voert iets in zijn schild. Ik zie hem denken: die ouwe heeft eindelijk geen praatjes meer. Een zak met botten, dat is wat er nog van hem over is. Wij, zijn vrienden, kunnen hem nu eindelijk maken en breken, hij kan niet meer hoog of laag springen. Fileren, die kerel. Het is tijd om wat slechte herinneringen op te halen. Hij zal mijn oordeel gelaten moeten ondergaan, of hij wil of niet..

Weter trapt af.

'Mijn goede vriend Filos, daar lig je nu, althans dat wat er aan stoffelijke resten nog van jou over is. Ik heb de eer jou toe te spreken, als je oudste vriend. Ik zal geen blad voor de mond nemen. Wij zijn elkaars tegenpolen geweest. Jij, het vrolijke, opgewonden standje. Ik, de stoïcijnse mopperpot. Jij de bevlogen visionair. Ik, de nuchtere rationalist. Jij, de eeuwige querulant. Ik, de immer voorzichtig formulerende wetenschapper en verdediger van het bestaande. Wat heb jij nu bereikt met je eeuwige kritische gekakel over die boze wereld buiten jouzelf? Heb je iets echt bereikt door almaar te hameren dat de wereld door de maffia wordt geregeerd? Wat is er nu terechtgekomen van de door jou zo vurig bepleite sociocratie? Was je idealisme niets anders dan een poetsdoek voor je eigen rottige karakter, dat uitblonk in het willen vernietigen van je tegenstanders, al is het dan met satirische woorden? Heb jij nu eindelijk genoeg van dat vermolmd afgetobde oude zelfje van je dat al te vaak gebruik maakte van dezelfde vileine fascistische debattechnieken die jij te vuur en te zwaard in je eigen tierende kolommen bestreed? Wat is er nu zo verheven geweest aan jouw persoontje, behalve dat jij vooral jezelf op een zogenaamd bescheiden voetstukje plaatste met je eeuwig kritische stroom aan woorden? Je vindt zeker dat je een standbeeld verdiend hebt

vanwege jouw vaak hoogst aanvechtbare gedram? Wanneer heb ik jou ooit, stil voor je uitstarend, zien zitten in een stoel om er slechts *te zijn*? Heb jij je ooit een keer werkelijk kwetsbaar weten te maken door het kale naakte bestaan, dat gewoonweg uitsluitende *er te zijn*, toe te laten in jouw diepste zelf, op zoek naar het simpele gewone leven, zonder daar iets aan te verbouwen, te mollen, aan te klagen, of te willen verbeteren? Elk moment, elke seconde, heb jij jezelf aan de lopende band opdracht gegeven iets *te moeten*. Iets te moeten bereiken in deze rottige wereld. Iets te verbeteren. Iets te veranderen. Iets aan te klagen. Iets van boven tot beneden af te breken. Iets te beschadigen. Heb jij daarmee niet het allerbelangrijkste overgeslagen in jouw o zo gewichtige bestaantje, namelijk de ware levenskunst, te weten het zalige niets doen, niets meer te behoeven, niets meer te betrachten, niets meer om voor te vechten, niets meer om over te jeremiëren? Niets meer om voor te sterven? Je hebt nota bene verder zo'n prachtleven geleefd, met je zo oertrouwe vrouw, je minnaresjes, je vier zoons, je schare kleinkinderen, de een nog begaafder en talentvoller dan de ander. Je talloze bezittingen, huizen, kastelen, in tal van landen, je kosmopolitische levensloop is zonder meer indrukwekkend! Je hebt geleefd als een koning, met je landerijen, en populaties van dieren, en je talloze verzamelingen, kostbare bezittingen, antieke meubelstukken, goud en zilver en niet te vergeten je boeken, duizenden boeken. Wat heeft dat alles jou gebracht nu je hier langzaam maar zeker ligt te vermolmen op deze stronchoop? Kun je mij een (1) schrijver noemen die jouw leven voorgoed veranderd heeft? Of een (1) kunstenaar die je nu nog steeds als een god zou vereren? Of heb jij je tenslotte toch maar eindelijk bekend aan een God, een Hoger Iets, een Allah, een Boeddha? of een Charlatan, of desnoods een Sinterklaas aan wie jij je nu alsnog zou willen vastklampen als een vleesetende plant? Nee toch zeker, jou rest nu toch slechts alleen nog dat eigen afgetobde persoontje, dat uitgeteerde lichaam, en die volstrekt dolgedraaide, geflipte mindset van jou? Je tolt nu rond in je moleculaire bolletje als een

hersenschim van de koning die je ooit was bij leven en welzijn hier op aarde, en nu zwerf jij daar maar wat rond van heelal naar heelal. En, hoe ziet het eruit, dat zo onmetelijke universum van ons? Oh, is er meer dan een (1) universum? Wellicht spreek je nu over een multiversum? Wat zeg je me nu? Oneindig veel universums !? Er ontstaan steeds weer nieuwe centra en clusters van materie, waar zodoende nieuwe oerknallen kunnen ontstaan zeg je? Een superheelal, toe maar zeg! Een aantal van mogelijk 10 tot de 500e!? En dan wil jij het nog steeds hebben over muziek? Of literatuur? Of religie? Of..ahum..wetenschap? Laat mij in dat geval je een handje helpen, m'n beste. Ik ben hier tenslotte de ware wetenschapper, en niet jouw persoontje. Jij bent selfmade. Volgens mij is er maar 1 wetenschappelijk verantwoorde theorie over het door jou zo vermaledijde mensdom mogelijk: *gnothe seauton, ken uzelf*. Je zal het nu verder uitsluitend moeten doen met dat miezerige filosofische zelfje van je. In jouw geval is het dat zo doder dan dode 'ikje' van je. Veel sterkte!

Welnu, ik, Filos, het wrakker dan wrakke menselijk schraapsel op deze mesthoop, heeft zich vergenoegd deze tirade laten welgevallen. Ik ken mijn pappenheimers, en ik ben wel wat gewend van jou, Weter, of liever gezegd: Betweter. Dat is het mooie van filosofen. Wij debatteren op het scherp van de snede. Iedereen denkt: die gaan elkaar vermoorden. Wij laten elkaar alle hoeken van de kamer zien, nietsontziend en genadeloos verkopen wij elkaar de hardste klappen in de boksring, totdat er een van ons knock-out gaat en de ander aftelt. Vervolgens gaan we dan na afloop samen gezellig een biertje drinken aan de bar.

Ik, gestorvene, zo fraai herinnerd en toegesproken door jou, mijn boezemvriend, zal nu het woord nemen en je antwoorden met zachte stem, temend en flemend zal ik mij van woordtaal bedienen van mijn oudste liefde, de filosofie, om tot diep in jouw verloederde hersenpan door te dringen, als een drillboor.

'Ach Weter, jij die altijd begint over het ideaal van het er-eenvoudig-te-zijn, jij luie hond, jij hebt het altijd verdomd om de wijde wereld in te trekken door es je op te richten vanuit je academische goed gefinancierde fauteuil. Welnee, waarom zou jij dat doen, nietwaar? Stoïcijn! Controlfreak! Jij maakt slechts onderscheid tussen zaken buiten jezelf die jij wel en die je vooral niet kunt beheersen. Door jouw zogenaamde deugden als wijsheid, rechtvaardigheid en zelfbeheersing te cultiveren hoop jij gelukkiger te worden. Jij handelt uitsluitend rationeel. Emoties zeggen jou niets. Je richt je uitsluitend op jezelf en je eigen reacties, in plaats van op welke verdomde externe omstandigheid dan ook. Zo uitstekend *kaltgestellt* met geld van de samenleving, - die immers ook jouw opleiding reeds zo uiterst royaal financierde, kies jij liever comfortabel voor de weg van de minste weerstand: die van het bevestigen van de hopeloosheid van de tot walging strekkende status quo. Jouw geestelijke vermogens, - die toch niet gering zijn, verdoof jij liever door dagelijks anderhalve liter rode wijn te gieten in die vreselijke vleesklomp van je, die jij jouw lichaam noemt. Jouw obesitas staat voor de geestelijke armoë van jou en jouw soort die niet alleen mij, maar de gehele wereld van de waarachtigen in razernij doet ontsteken. Jullie academisch enerzijds/anderzijds geleuter vormt een belediging voor elke hogere vorm van intellectualisme, dat immers vanzelfsprekend tot een onontkoombaar activisme leidt. Nergens laat jij je opportunistische ware zelf zien in welke quote van jou ooit dan ook, je verstopt je in de veilige omgeving van je academisch gevormde gelijkgestemden, het benauwde kringetje van hoogleraren dat dankzij inteelt niet en nooit een concrete substantiële bijdrage levert aan de samenleving ten einde die revolutionair en voorgoed te veranderen, die samenleving die nota bene zo in wetenschappelijke nood is en schreeuwt om waarachtige, dat wil zeggen uiterst kritische denkers met utopistische ideeën hoe je van de hel die deze wereld nu is een

waar paradijs zou kunnen maken. Het is nu eenmaal wat het is, he? Jelui academici doen een plas, en alles blijft zoals het was.'

Nadat ik Weter zo onder de huid gekropen was (zonder dat hij er iets van merkte dat ik dat was), was hij peinzend vertrokken, maar ben ik toch ook over mijzelf gaan nadenken. Mijn vrienden waren echt bedroefd om mijn zo tragische dood en Weter wilde mij ook wel degelijk iets zeggen, van man tot man, dat moet ik hem nageven. Ben ik werkelijk te rigide geweest? Heb ik mijzelf vastgezet in de veilige kooi van mijn satirische aard en onbedwingbare neiging om altijd alles belachelijk te maken? Benieuwd wat Reli mij later nog te zeggen heeft. Laat staan Arte!

De avondlijke duisternis is ingevallen, de ontelbare sterren flonkeren aan de hemel, inmiddels zendt het uitspanstel tal van aritmische lichtsignalen uit naar mij, dit afgeragde mensenkind dat die sterrentaal toch niet verstaat, alsof het slechts de schemerlampjes zijn in de huiskamer van mijn menselijke, nu zo bouwvallige behuizing.

De zwarte materie neemt het nu over, slokt mij op, dood valt nu mijn onafgebroken woordenstroom.

Hoofdstuk 6

Ochtend. De zon knalt ongekend fel op mijn gezicht, althans wat daar nog van over is. Ik knipper met mijn denkbeeldige ogen, eigenlijk wil ik in de doodse donkerte blijven, waar zo weinig licht is dat je jezelf alles moet voorstellen. Wij zijn droomwezens! Je komt in die totale duisternis iedereen tegen, ik noem een Mozart, een Leonardo da Vinci, een Hieronymus Bosch of zelfs je schoonmoeder. Het betreft een oneindige trip. Hier tref je een onvoorstelbaar groot energetisch veld met miljarden entiteiten, lichaamloos, het zit vol met mentale *toestanden* die, - als je er ook

maar een (1) splitsecond in vertoeft, alweer zijn vervlogen..Overal waar je maar iets waarneemt knetteren de onafgebroken gedachtestromen en ontvouwt zich een bombardement aan indringende beelden: denk maar aan dromen, een veld vol psychische entiteiten, een universum vol van al dan niet fictieve hersenspinsels, een filmische virtuele vergaarbak van alles dat er bestaan heeft, bestaat, of nog zal bestaan, je kunt het zo gek niet bedenken. Moraliteit bestaat er niet in je dromen, je kunt rustig iemand de strot afsnijden, men taalt er niet naar. Je kunt je ook omgeven met een leger van miljoenen engelen die voor jou zingen en jou genezen van elk spoortje kwaad dat er nog in je zit. Of je gaat in gesprek met overledenen. Je mag ook pokeren met de duivel die jou als je verliest zal martelen, kielhalen of vierendelen. Alle gezichten, die van het goede en die van het kwade, maar ook alle grijs tinten daartussen, ze zullen jou aankijken. De dood omvat aldus alles wat je bedenken, dan wel schouwen kan. Want te zien is er nog meer, nog veel meer. Er is sprake van kosmische oneindigheid, van een onafgebroken *stream of consciousness*. Er bestaan geen personages, maar hersenschimmen van hen die er als bezielde wezens ooit waren, of van hen die er nu juist zijn, of die nog iets zullen gaan worden. Wij zijn neurale kerncentrales. Met name vlak voordat wij sterven knetteren de neuronen nog even maximaal in de rondte op de plek in de hersenen waar je hallucinaties en dromen zitten..dat is wie we werkelijk zijn: een vat vol mogelijke verbindingen van miljarden synapsen. Het krioelt er van de triljoenen *mogelijkheden*, dus van alle mogelijke verschijnselen en fenomenen. Volledig naamloos, dolende geestelijke wezens, ouders, vreemden, ideeën voor landschappen, al dan niet exotische diersoorten, vergezichten, visioenen, dat alles wachtend op mogelijke herbeleving middels fysieke levensvormen oftewel: *reïncarnatie*. Het psychische kwantumveld dat gevuld zit met alles wat er ooit mentaal geweest is, nu is en nog zal komen, is ieders thuis en dus nu ook het mijne. Levensvormen vangen de uitzending ervan op, worden daardoor geactiveerd, het geestelijke

wordt gematerialiseerd en tot leven gebracht. De uitzending zelf volgt al oneindig lang hetzelfde onstoffelijke levensproces. Alle mensen en levende wezens zijn biologisch gezien van hetzelfde materiaal, ook neurologisch, en kunnen elkaar dus *verstaan*. Ik kan u verzekeren: dood zijn is minstens zo spannend als leven. Het hiernamaals is een onstoffelijke bewustzijnstoestand, een onafgebroken heerlijke droom, of een afschuwelijke genocidale nachtmerrie, met alles er tussenin.

Hoe dan ook: het is alsof je god zelf bent geworden, dankzij dit kosmisch bewustzijn, maar dan ook werkelijk van alles, wat het ook is. Zelfs het goddelijke. Daar heb je trouwens allerlei gradaties in, in god, je hebt de god van je kindertijd, die van je ouders, je hebt de god der wrake van de dominee, je hebt de god die dood is, of de afgod, bv. die van het geld. Of de God die mensen ertoe bracht zingend de gaskamer in te gaan. Of je bent zelfs een Zoon van God, een rechtvaardige. Een kleine Jezus! Ben ik die laatste, of ben ook ik een uitgehongerde wolf, zoals de meesten? Wie ben ik, behalve een bottenboel met wel erg veel praatjes? We zullen zien hoe vriend Reli hier tegenaan kijkt. Ik kijk er naar uit, die komt straks vast langs om mij alsnog te bekeren. Hij weet dat ik religie haat. Niks tegen geloven in God, maar doe dat in je eentje!

Intussen vertel ik u graag het verhaal van Jezus' laatste avond voor zijn dood, bloed zwetend in de olijfgaard te Getsemane, in gevecht met God de Vader. Hij weet dat hij verraden en opgepakt zal worden om te eindigen als een ordinaire crimineel aan een houten kruis, met spijkers door zijn handen en voeten, een afschuwelijke dood wacht hem. En dat allemaal in naam van zijn Vader, hoe wreed, zoals die hem op deze wijze tot zich roept. *Laat deze gifbeker aan mij voorbij gaan*, smeekt hij. Hoe onnoemelijk verregaand perfide kan een mens worden gemaltraiterd door zijn eigen vader, het te dragen lijden is soms zo angstwekkend intens, dat je maar liever al dood zou willen zijn. Wat zegt dit over die fraaie schepping van

God? Waarin elke soort een andere soort verslindt, om maar te overleven? Het geldt ook voor hele sterrenstelsels, de kosmos bestaat uit een genadeloos systeem van systematische extinctie van soorten die evolutionair in een besloten biotoop leven, die altijd eindigt met de dood, van wie of wat dan ook. Gezellig, zo'n vaderlijke God, geen wonder dat die dood verklaard is door Nietzsche.

Anderzijds, hoe is het mogelijk dat er ook zoiets gelukzaligs als het orgasme* Note 1 is ingebouwd in de schepping? Even een stukje 'koude' lesstof: bezie het orgasme eens biologisch: *als een neurale storm*. Tijdens een orgasme vindt er een complex samenspel plaats tussen hersenen, ruggenmerg, hormonen en het autonome zenuwstelsel. Er ontstaat een kortdurend verlies van remmende controle vanuit de cortex. Een orgasme is geen eenvoudige piek in één hersengebied, maar een hoog gesynchroniseerde ontlading van meerdere neurale netwerken. Het klaarkomen moet de evolutionaire prikkel stimuleren om je voort te planten, en dat bij elke soort. Dat leidt wel mooi tot een hogere bewustzijnsstaat van gelukzaligheid die tot waanzinnige hoogte kwadrateert, juist dankzij het gedurende een kort moment *verliezen* van datzelfde altijd maar weer aanwezige bewust-zijn. Nulpuntsenergie brengt ons waar je wezen moet: in het voorportaal van het hiernamaals. De 'kleine' dood van Batard geeft de richting aan. De seksuele revolutie als het feest van je individuele dood, het sterven van je ikje. Je mag vast een orgastisch kijkje nemen in het hiernamaals. Dromen zijn geen bedrog!

Is die hele schepping niet een langgerekt orgasme van God, die het helemaal gehad heeft met zijn eeuwige kosmos van hemel, hel en verdoemenis, vervuld als God is van zijn eigen natuurfilosofie, waarbij de ene soort de andere soort, - nogmaals, door hem zelf georganiseerd, met huid en haar verslindt. Als God ons een kijkje gunt via ons EN zijn orgasme in het hiernamaals, dan is hij dus een

hoogst pornografische God. Oversekst. Benieuwd wat onze theoloog, mijn vriend Reli hiervan zou vinden?

Er klinkt in de verte devoot gezang. Reli verschijnt al zingend in een kameelharen mantel en neemt zijn hoed af voor de schamele resten die daar liggend op die smerig stinkende mestvaalt voor zijn vriend moeten doorgaan. Hij zwaait met een of andere rokerig metalen keteltje aan een kettinkje, als symbool voor gebeden die opstijgen naar God, om zo de lucht te zuiveren en een heilige sfeer te creëren.

Kijk lieve Filos, vriend sinds onze jongenstijd, broemt hij zachtjes in zichzelf, als jij en ik er even bij stilstaan en eerlijk tegen onszelf zijn, weten we in ons hart en hoofd dat wij mensen allemaal wel eens iets verkeerd hebben gedaan. We hebben allemaal toegestaan dat het kwaad wortel schoot in ons hart, op kleine en grote schaal. En hieraan deelnemen - passief of actief, noemt de Bijbel zonde. Zonde is leven in strijd met Gods volmaaktheid. En dus heb ik gelijk als ik je zeg dat het zelfs voor jou niet te laat is. Want ik weet immers van jouw wandaden, hoe jij jouw vrouw al te lang bedroog door te liegen over je buitenechtelijke verhoudingen, ik weet hoe jij je schoondochter die zich soms tegen jouw autoriteit verzette, een borderliner noemde, hoe jij haar een getemde feeks noemde, hoe jij haar een stuk stront noemde, terwijl je daarmee ook jouw bloedeigen zoon en hun bloedeigen kinderen straffe, ik weet hoe jij bij de maffia in Milaan bijna gezwicht bent voor een koffertje vol met Zwitserse Franken, waarmee die gasten zichzelf wilden witwassen om jouw huis te kopen, ik weet hoeveel jij van de meest verschrikkelijke kannibalistische porno verslonden hebt, en ik weet tenslotte hoeveel kleinerende en hoogmoedige kletspraak je hebt uitgestort over ons, die jouw vrienden waren.

Nu gaat het ineens over jouw zogenaamde vreselijke lijden en over het naderen tot God. In het Oude Testament kon God niet zomaar

benaderd worden. Eerst was er een tabernakel waarin God woonde en later was er een Tempel om God te ontmoeten. Maar voor men God kon ontmoeten, moest men eerst offers brengen. Ook ik, wij, als vrienden, kunnen God niet zomaar benaderen. Daarom heb ik de stapels bloedgeld, - die jij aan mij en je twee andere vrienden hebt nagelaten, meegenomen om het hier ter plekke te midden van jouw stoffelijke restanten ritueel te verbranden. Hij schudt een overvolle koffer leeg en steekt met een briefje van €500.- alle andere biljetten (idem) aan. Geld is het slijk der aarde, jij had er genoeg van vergaard. Vraag mij niet hoe.

De flinke stapel geld brandt knetterend, als een vrolijk vuurtje.

Laat ik jou nu mogen spreken over de huiveringwekkende majesteit van God. De offerdienst zelf is niet meer nodig, want het Grote Offer is gebracht. Door het offer van Jezus aan het Kruis is het voorhangsel in de Tempel in tweeën gescheurd. Dus hoe anders is dat voor ons! God laat zich nu zeker na die geldelijke bijdrage gemakkelijk vinden. En doordat we door het offer van Jezus geheiligd zijn, mogen wij uiteindelijk altijd God naderen. Kom reik mij de hand en kniel neer, voor de Hoogste.

Het gaat dus over de beproevingen van jou als ooit zo vrome rijkraad. Satan heeft gewed met God dat jij jouw godvrezendheid zou verliezen, zodra jij met zware tegenslagen te kampen krijgt. Nadat de Duivel nu alles van jou heeft afgenomen en jou met ziekte slaat, vraag ik jou trouw te blijven aan God, die ten diepste staat voor onze oorsprong, en een mens moet leren dat pijn en lijden een mysterie van goddelijke wijsheid zijn. Volgens de Bijbel zou een werkelijk wijze mens moeten beseffen dat *de vrees voor de Heer* wijsheid is, en het kwade vermijden inzicht. Ik zeg jou als jouw vriend dat al jouw lijden een straf is voor zonden die jij hebt begaan. Ik dring erop aan dat jij je alsnog moet bekeren en dat God rechtvaardig is: jouw lijden is een gevolg van jouw eigen

ongerechtigheden. Ik vind dat jij moet inzien dat jij soms iets verkeerd hebt gedaan.

Er valt een stilte.

Filos is innerlijk in storm ontstoken. Hij bedenkt: ik voel mij totaal niet begrepen en ik zeg daarom tegen jou, eeuwige kwezel: *Ach, Reli, zeloot! zwijg jij maar helemaal!*

Omdat ook jij net als Weter mij met je orthodoxe woorden tracht te kwetsen en verbrijzelen. Jij ziet het lijden niet als een mogelijkheid tot leren, maar alleen als een straffende consequentie van zonde. Je houdt krampachtig vast aan je opvatting dat God de mens alleen straft als hij zondigt. Dat is al te kortzichtig, primitief en God onwaardig. Orthodoxie betekent het stoppen met zelf nadenken. Laat af met dat opgestoken vingertje. Ik wil niet bekeerd worden.

Reli staart naar het smeulende vuur en luistert naar zijn innerlijke stem, die eigenlijk die van Filos is.

Je beschuldigt mij openlijk van grote slechtheid en eindeloze ongerechtigheden zonder enig bewijs. Luister goed naar me.

Ik loog tegen mijn vrouw over mijn buitenechtelijke verhouding uit bittere noodzaak: om haar geen pijn te bezorgen. Mijn schoondochter was een borderliner die dreigde onze gehele familie uit elkaar te slopen, ik liet dat niet toe. De sessie met het koffertje vol met Zwitserse Franken bij de maffia vond plaats, omdat ik wilde weten hoe ze werkten, ik heb later de politie zelfs nog geïnformeerd. De porno, inderdaad, meer dan verschrikkelijk, bekeek ik omdat ik het fenomeen aan de kaak wilde stellen hoe vrouwen soms als beesten worden behandeld. En hoe ik jullie behandelde als vrienden: ik hoor dat nu pas van jou dat ik hoogmoedig en kleinerend was, had dat toen gewoon tegen mij gezegd!? Het geld dat jij zojuist verbrand hebt was een contante

betaling voor een van de objecten die ik zo kunstig gerestaureerd heb, dus die poen heb ik met mijn blote poten verdiend, niks mis mee! Toen jullie als vrienden mijn gebeente kwamen controleren, deden jullie aanvankelijk precies wat jullie moesten doen. Jullie huilden met mij mee, onthielden je van het uiten van nutteloze gemeenplaatsen en zaten ik weet niet hoe lang zwijgend bij me, in mijn ellende.

Nu, nu ik alleen maar kan protesteren zonder enig geluid te maken, spugen jullie op mij.

Reli staat peinzend op, zijn voorhoofd in een strenge frons vertrekt hij weer zoals hij gekomen was.

Hoofdstuk 7

Het is namiddag en ik breng soezend en tijdloos de laatste uren door. Vannacht kon ik de slaap der doden niet vatten en staarde ik naar het sterrengewelf boven mij. Soms trok de hemel dicht met wolken die er uitzagen als dreigende demonen, maar knetteren of onweren deed het niet. Ik voelde een diepe verbondenheid met de vele miljarden schepselen die voor mij geleefd hebben en als fluide wezens rondcirkelen in de nacht op zoek naar een mogelijk hernieuwd bestaansrecht.

Sommige doden wilden wel even aanmeren bij mij, zoals die grote man Arend, die klapwiekend neerdaalde op de mestvaalt om mij mijn herinneringen te brengen aan zijn laatste dagen, hoe hij , - door aids zwaar aangetast, half blind en vol inktvlekken van de kaposi, maar nog helder van geest mij ontving op zijn doodsbed en hij mij door zijn ijzeren brilletje aankeek en welgemeend bedankte voor mijn vriendschap. Hij was homo en een half jaar later stierf zijn Amerikaanse vriend Toney, aan precies dezelfde ziekte. Zij hebben geleefd en hoe. Trouw aan elkaar stoeiden zij met elkaar net zo

uitbundig als met andere jongens, wie en waar dan ook. Het goede leven bruiste door hun lichamen, totdat het kwaad onverbiddelijk toesloeg en hen zo bitter wreed strafte voor hun zelfgekozen *zondige* levensloop. De waanzin van aids als straf van god waarde rond, tot zelfs in kunstenaarskringen, altijd weer moet je er aan geloven, ergens aan, doet er niet toe wat. Desnoods zonde, godbetert. Ik weet wel beter: ik sterf, dus ik ben. De enige echte zekerheid die je hebt is die van de dood. *Tot gehen wir alle*. Dat u het maar weet. Het betreft mijn levensfilosofie.

Wij maakten destijds samen met Arend nog een film, terwijl hij al zwaar ziek was. Die film heette *Ondergangen* en kunt u hier zien: [youtubelink](#). Acteur Arend speelt in deze film een gesjocht familielid met een verleden als gigolo die berooid aankomt bij zijn broer die nachtverpleger is (gespeeld door uw auteur). Arend woonde destijds in Amsterdam op III-hoog en stierf kort daarop, zijn broer had ter plaatse een lange kist van berkenhout gemaakt. Op de dag van de begrafenis zouden wij met een groepje vrienden die kist met Arend en al erin al die smalle trappen af naar beneden sjouwen. Het was ergens midden in de Pijp en in de straat stond de rouwauto met open achterklep al een tijdje te wachten totdat onze klus geklaard zou zijn. Echter, achter die rouwauto ontstond allengs een opstopping van een flink aantal marktkooplui die met hun groentekarren op weg waren naar de Albert Cuyp markt. Wij dragers deden wat we konden, maar kregen de kist met Arend erin al wikkend, zuchtend, en steunend, met geen mogelijkheid de trap af, we konden die talrijke bochten in het trappenhuis met die veel te lange (en zware!) kist niet maken. Het werd ineens een levendige boel, ook daar beneden in de straat hoorden we geroep en geschreeuw. Het zweet brak ons uit. De geëuthanaseerde Arend lag glimlachend in de kist en wist ons ook geen raad meer te geven. Hem eruit halen was geen optie. Toldat ik op een idee kwam: takelen! Waarom ook niet? Er werd iemand afgevaardigd om beneden de doodgraver en handelaren te waarschuwen dat het

echt wel even (langer en langer) zou gaan duren. In no time werd er op zolder een set met takelwiel en touw gevonden. Arend werd met kist en al met de touwen goed vastgesjord en even later zweefde het pretpakket al slingerend naar beneden. In de straat had zich inmiddels een oploopje verzameld. Soms klonk een ingehouden aaaaaaaaiaiai als de kist al draaiend en rondtollend gevaarlijk dichtbij een raam passeerde. Bij de uiterst omzichtige landing kregen we een beleefd applausje van de omstanders. *Op de plaats rust* riep iemand. Gelukt!

Bij de ceremonie later in de aula zat iedereen al een tijdje klaar, links een kleurrijk legertje van de meest uiteenlopende artiesten, al dan niet homo, rechts een groep familieleden, zwaar gereformeerd en in het zwart uitgedost. Arend had vooraf geregeld dat het woord *aids* absoluut niet mocht vallen, dit in verband met zijn aanwezige familieleden. De indrukwekkende begrafenis duurde uren. De ene artiest na de andere performer trad op in een reeks van gedichten, songs, muziek, bewogen toespraken en filmbeelden. Het werd een ode aan het leven. Toen ik aan de beurt was begon ik mijn toespraak met de woorden: *..aids is oorlog*. Geen enkele genade voor de zwarte kousen dragende scherpstijpers. Het werd doodstil in die aula. Na afloop vond er een absoluut unieke algehele verbroedering plaats tussen *alle* voornoemde belangstellenden.

Kunstenaars zijn zoekers van oorsprong, van waarheid en verwondering. Daarom kunnen wetenschappers veel van kunstenaars leren en andersom kunnen kunstenaars zich maar het beste zo maximaal mogelijk verdiepen in goede wetenschap. Beide beroepsgroepen zijn op hun best als zij *out of the box* durven denken. Openheid is het sleutelwoord. Moge het **on**verwachte zich aandienen, met als resultante een werkelijk autonome wetenschappelijke ontdekking of volstrekt unieke kunstuiting. Een dergelijke creativiteit is iets wat bv. computers geheel missen. Als de Grieken vroeger een referaat hielden dat volstrekt logisch in

elkaar zat, en zij onverhoopt niet verder konden en vastliepen in een bepaalde redenering, schakelde men volkomen vanzelfsprekend over op poëzie en droeg men een gedicht voor. Zo versterkten wetenschap en kunst elkaar nog in die tijd. Nu is alles geatomiseerd. Hoeveel wetenschappers zitten niet op 1 mm² te kommaneuwen over een detailkwestie, hoeveel kunstenaars onaneren zich niet het gompes met een krakkemikkige voorstelling van 1 totaal oninteressant issue? In de Londense bibliotheek bevindt zich 10km aan boeken en nog steeds weet niemand hoe het echt zit, vooral de dood blijft een groot raadsel. Probeer net als een filosoof van alles iets te leren, zou ik zeggen? Of je nu een geboren wetenschapper of kunstenaar bent. De filosofie heeft bij uitstek als taak dwarsverbanden te leggen tussen al die verschillende wetenschappelijke disciplines. Net als grote kunstenaars dat doen in hun meesterwerken. Gelaagdheid, tot in het oneindige.

Wat hoor ik nu? Muziek? Zang?! Ah..een accordeon! Dat zal Arte zijn die mij komt troosten met een aubade. Ik herken een geestelijk lied voor solozang van Johann Sebastian Bach: *Komm süßer Tod, komm sel'ge Ruh..* In dit lied ([youtubelink](#)) smeekt de biddende mens vijf keer om te sterven. Vijf maal lijkt deze mens de gezegende rust van het paradijs al te voelen. Benieuwd wat Arte mij nog meer te zeggen heeft. De dag loopt alweer ten einde, ik hoop dat hij wat te drinken bij zich heeft?

Een zo te zien eigentijdse versie van Jeroen Bosch komt op, met rinkelende belletjes aan zijn voeten, een punthoed met rookpluim, zijn lichaam in zwart lederen kledij is omwikkeld met kerstlampjes die steeds aan en uit gaan. De muziek stopt. Hij zwaait zijn accordeon op zijn schouder en pakt een fles champagne uit zijn valies. Hij schudt hem woest op en neer en even later knalt er een kurk richting de mestvaalt en schuimend giet hij de fles half leeg over de plek waar de bottenboel ligt, om daarna de andere helft van de fles zelf leeg te slurpen.

Hij schreeuwt het uit. Filos, jongen, proost kerel, ik mis je zo, godverdomme nog an toe. Wat ben je toch een gluiperd om er zomaar tussenuit te flipperkasten. Ik sla nog het liefst die fles kapot op die keiharde schedel van je, dan dat ik jouw dood hier ga zitten berouwen. *Tot gehen wir alle* en jij bent me voor, godverdegodver. Had je nou echt niet nog even kunnen wachten, dan waren we samen vertrokken naar de eeuwige jachtvelden. Hoe is het daar trouwens? Valt er nog wat te neuken? of zwerf je inmiddels geestelijk rond als het spook wat je bij leven ook al was?!

Hij barst in een schaterende lach uit. De stilte die daarna valt is des te pijnlijker.

Man, ik maak maar een grapje, toe, zeg es wat tegen jouw maatje in voor- en tegenspoed. Weet je nog die keer dat we samen naar het Oostblok togen, zodra het IJzeren Gordijn werd opgehesen? En dat wij ons in Hongarije als agrarische makelaars gingen voordoen? Die Hongaren vroegen ons: wat komen jullie hier in godsnaam doen? En dan zei jij: het is hier zo lekker stil! We kochten zelf aan de lopende band Tanya's op, soms voor maar €500.- all in, met de antieke meubels en al. We betaalden altijd de vraagprijs. *Everybody happy*, niet dan?

Bulderende lach.

Jij was de keurige makelaar en je lulde Nederlandse boeren suf net zolang totdat ze die soms best wel grote grondstukken van voormalige boerderijen gingen opkopen, weet je nog? Jij deed de contracten en ik was je secretaris, chauffeur en bodyguard. Je kon als buitenlander niks kopen, maar jij had daar iets op bedacht. Erfrecht is de oudste rechtsvorm en in elk land moeilijk te omzeilen, voor welke overheid dan ook. Jij zorgde ervoor dat de eigenaren, - meestal een paar stokoude boertjes, een testament tekenden

waarin die Nederlandse boeren dan als erfgenaam werden opgenomen. Zodra die Hongaarse boertjes omkukelden kregen ze dan juridisch die grond op hun naam via vererving. Geniaal natuurlijk. Maar die NL boeren, stuk voor stuk teringlijers, verdomden het dan wel om na zo'n deal ons netjes onze fee te betalen. Dat gunden ze ons niet, de knieperds. En niet, eentje, allemaal besodemieterden ze ons, godverdomme. Voor, boven, achter, onder ons langs, dat gingen ze. Sukkels waren we, maar: aardige sukkels. Niet dan?

Totdat mijnheer Philipse langs kwam, weet je nog? Een oude boer uit Limburg en een pure speculant! Wij hadden een prachtobject met duizenden hectares voor hem gevonden via Zsolt, een Hongaarse makelaar, en Philipse zag er wel wat in. Alleen vroegen ze wel €575.000.- Er stonden na aankomst daar midden in de nacht behalve een zootje oud roest aan landbouw-machines ook wel een stuk of negen Hongaarse tussenmannetjes op het erf te konkelefoezen. Hoe dan ook, Philipse heeft in het donker bij 28 graden onder nul op die grond lopen rond te banjeren, terwijl jij hem probeerde warm te stoken door te oreren hoe goed die lössgrond wel niet was. We zaten iets later met z'n allen in de keuken op die vermolmde boerderij, het stond blauw van de rook en alle betrokkenen waren strontlazarus, ook al omdat een struise Roma Meid met een schitterend frontje rondging met grote flessen Palinka. Iedereen zette het op een zuipen, behalve Philipse, die vroeg om koffie en vooral: documenten. Er kwam een stapeltje hevig beduimelde papieren op tafel en daar ging mijnheer de zakkenvuller es lekker op zitten studeren. Op een gegeven moment tikte hij kort maar hevig op de houten keukentafel met zijn koffiemok, het viel gelijk stil. Hij maakte ons duidelijk dat hij een bod ging doen. Je kon een speld horen vallen. Jij gaf de man een laatste duwtje: *brul het dan nu maar*. Philipse nam een laatste slokje van zijn koffie en schreeuwde doodleuk: €150.000.- Er ontstond een soort inferno, enorme consternatie, een oorverdovende orkaan van

geluid, geschreeuw en geroep, glazen die braken, de hijgende boezem van het doodsbanje niet langer bedienende meisje, al met al leek het wel alsof men ons ging vermoorden. Ook jij was in een verschrikkelijke woede ontstoken en op een gegeven moment pakte je Philipse onder zijn arm en snauwde je dat ie gvd mee moest komen. Je duwde hem even later ruw achterin onze Renault 4 en daar gingen we: op naar het station om de man te dumpen. Wat hadden we voor lul gestaan met die kloothommel. We mochten blij zijn dat we het overleefd hadden. De volgende dag belt de Hongaarse makelaar Zsolt: *eigenaren zijn akkoord met het bod van Philipse.*

Die ouwe zat gewoon goed met zijn bod, nou jij weer Filos!

Arte danst een woest rondedansje, terwijl hij de slappe lach heeft.

De nacht is begonnen. Arte heeft takjes en een paar grotere takken verzameld en zit reizend bij het vuur te staren naar de mestvaalt waar de botten en schedel van Filos vaal glanzen in het maanlicht.

Filos' zachte gefluister stroomt door hem heen.

Ach, Arte, dude, wij artiesten zijn geen zakenmannetjes, weet je, wij kunstenaars moesten altijd sappelen in baantjes om te overleven. Daarom hebben wij artisans wel de meeste levenservaring van allemaal. Wat voor pestbaantjes ik als jonge gast wel niet gehad heb. Heggen knippen bij bejaarden: €1.- per uur. Hokken met dieren schoonmaken, zoals duiven, hamsters en een schildpad, o ja, en konijnen (Vlaamse Reuzen die je half dood krabden): €1.25 per uur. Het ergste was nog voor Sinterklaas spelen bij de lokale AH. Je kreeg om de haverklap een gillend kind op schoot en dan werd er een fotootje gemaakt. Het elastiek van die kutbaard voel ik nog een cm diep in mijn wangen snijden. Mijn beloning: €1.50. - per uur.

Hoeveel huizen ik niet voor no money heb geschilderd..Ik heb in talloze landen gewoond en gewerkt om fraaie oude panden die ik voor peanuts kocht op te knappen, met een kromme hamer en een botte zaag. Daarna die boel als een paleisje zo mooi tot en met de lichtknopjes in stijl weer verkopen, op naar een volgend project. 't Was net als het maken van een schilderij, als het af is door naar het maken van een volgende. Ik ben op m'n best als ik iets met mijn blote poten kan maken. Als jongetje sloeg ik met een hamer roestige kromme spijkers weer recht en bouwde met behulp van een paar plankies mijn eigen zeepkisten. Jij hebt toch ook in een fabriek gewerkt en je had ooit een baantje als inpakker van kartonnen dozen. Weet je nog hoe je destijds 's nachts hoertjes moest rijden met je taxi, hun pooiers wilden niet meer dan €5.- per ritje aan jou betalen. Je vroeg mij als spijkerharde onderhandelaar erbij. Ik kwam er niet doorheen. Terwijl ik hen schetste dat jij eigenlijk nota bene een soort maatschappelijk werker was, omdat die meiden allemaal bij jou konden uithuilen in die auto. Het zei ze geen reet. Kapitalisme, in de meest rauwe vorm. Me hoela, zei er een. De schoften!

Ik heb later goed geboerd met het restaureren van monumentale huizen en zelfs een kasteel, ik ben er zelfs miljonair mee geworden. Ik was de gelukkige bezitter van een heel grachtenpand op de kop van de Herengracht, de duurste locatie van allemaal, ik was altijd al goed in Monopoly! Wat ben ik ermee opgeschoten? Ik heb mezelf helemaal uit elkaar getrokken. Ik ben fysiek geëindigd als een invalide wrak.

Hoe het mentaal zat? Tja.

Na het gymnasium ben ik naar de Toneelschool gegaan. Ben jarenlang acteur geweest in het theater en ook voor televisie/film (youtube-link) heb ik van alles gedaan. 'k Heb daarnaast mezelf een paar jaar op mijn grote liefde filosofie gestort. (uitgeverijpartout-link).

Het enige vak dat ik leuk vond op het gymnasium. Ik vond het uiteindelijk allemaal veel te academisch, te losgezongen van de werkelijkheid. Ik kwam een keer op een ochtend de kantine van de universiteit binnen en daar zat een van mijn medestudenten, een heel slimme en aardige gast, als een vogeltje in een hoekje weggekropen zachtjes voor zich uit te murmelen. Filosofie van de waanzin. Knettergek. Ik dacht, dat gaat mij niet gebeuren. Ik heb mij altijd een zondagskind gevoeld en tegelijkertijd een eenling. Ik dacht al heel jong revolutionair, ik wilde dat de wereld een paradijs zou worden voor iedereen. Dat lijkt utopisch, maar het kan best! Ik ben altijd kritisch en activistisch geweest (uitgeverijpartout -blogs link) Wat heeft mij dat gebracht? Alleen maar teleurstellingen. Mensen willen afgetraind als apen meedraaien in de kapitalistische tredmolen, als ratten in de val, likkend naar boven, trappend naar onder. De hele westerse wereld is zwaar fundamentalistisch angehaucht met het meest orthodoxe geloof dat er bestaat op aarde, dat in het Gouden Kalf. En zich maar opwinden over jihadisten. Zelf zijn het reli robots, geldmachines.

Kan kunst dan iets betekenen? In combi met muziek misschien? Ik houd van Schubert (YouTube - Doodsliedjes/Erlkonig). Ik mag graag zelf piano spelen.. Maar ik ben door het lezen van duizenden boeken gered. Die hebben mijn leven richting gegeven. Vergeet niet dat ik als jongen al een roeping had. Schrijver worden. Woorden zijn het enige van werkelijke waarde voor mij. Ik wil boeken schrijven in een taal die je leven verandert, dat van mij en dat van de lezer. Ik wil niks te maken hebben met andere al dan niet beroemde schrijvers of literaire genootschappen of leesclubjes of -kransjes of boekhandels of grote conglomeraten die zichzelf vetmesten over de rug van goede schrijvers. Ik ben op zoek naar slechts die ene lezer die mij uit zichzelf wist op te sporen, wiens leven dankzij een boek van mij een onverwachte wending neemt.. (uitgeverijpartout.nl).

Arte staat op. De gedachtestroom van Filos klinkt nog na in hemzelf. Hij laat zijn accordeon van zijn schouders glijden en even later klinken bedroefde tonen in de zo stille nacht en zingt hij voor Filos het doodslied dat Roma's tot gehore brengen bij het graf van hun vader en moeder. (Youtube link) Na afloop slentert hij muisstil nog een laatste keer rondom de mestvaalt en legt dan heel liefdevol zijn hand heel even op de schedel van Filos. Dan positioneert hij de accordeon naast de schedel, draait zich om en loopt dan weg, de rest van zijn leven tegemoet, alleen.

Hoofdstuk 8

Weken later. Gisteren zwierf hier een kleine jongen rond, ik denk zeven of acht jaar. Hij keek verstandig uit zijn ogen, helemaal klaar om het leven aan te gaan, met alles wat zich maar zal gaan aandienen. Hij stond eerst een tijdje stil naar mijn stoffelijk overschot te staren. Totdat ik begreep dat hij een oogje had laten vallen op de accordeon. Hij tilde hem even later voorzichtig op, ik zag zijn verbazing toen de blaasbalg meteen geluid produceerde. Hij deed de accordeon om zijn schouders en probeerde al frunnikend aan de knopjes geluid te produceren. Hij keek om zich heen of hij iemand zag, en nam toen de benen, met accordeon en al. En nu maar hopen dat hij een duivelskunstenaar in zich blijkt te hebben die straks iedereen paf doet staan met zijn indrukwekkende muzikale talent.

Ik mis mijn maantje, mijn zonnetje, mijn levenselixer. Ik droomde dat we, net als bij Plato, aan elkaar vast gegroeid met onze handen en voeten, door het heelal zweefden als een moleculaire eenheid, een zoveelste evolutionair wonder van vernuftige fysica. Ik zat wel zo heerlijk met mijn geslachtsdeel in het hare en zo vlogen we en tolden we rond in een eindeloos durend orgastische versmelting op zoek naar het nirwana. Onze aardse verbintenis heeft meer dan 50 jaar stand weten te houden, vraag mij niet hoe. Het was altijd oorlog

tussen ons, met steeds tijdens de meestal kortdurende wapenstilstanden de allerhoogste pieken van geluk, en ook al duurde die meestal maar een paar seconden, het leek ons wel een eeuwigheid te duren. Zo onszelf voor de gek houdend, begonnen we elke dag opnieuw, met onze strelingen en vrijpartijen, of ruzies en straatgevechten, alsof we elkaar net ontmoet hadden, met het verkennen van onze wederzijdse dieper dan diepe lagen, totdat het voor de zoveelste keer klapte en we elkaar dood wensten, of beiden dood wilden, of op z'n minst besloten dan maar in vredesnaam uit elkaar te gaan. Dat gebeurde niet en nooit, net niet. Zo schoten onze levens voorbij, op het scherp van de snede, met als onontkoombare evolutionaire drang: kinderen te moeten voortbrengen. Zo bouwden wij onze nestjes, niet 1 keer, maar elk jaar. Het vlees van mijn vlees en jouw vlees telde vier prachtige zoons, op de wereld gezet door mijn levenslicht, mijn almaar barende me-vrouw, waarbij ik totaal verbijsterd de ene na de andere boreling verwelkomde, en die zoons brachten ook nog weer samen met hun levenspartners acht prachtige kleinkinderen tot leven. So far, so good.

Je kan dan wel flink ruzie maken, maar al die openstaande mondjes vragen wel om voedsel. En zo vervlogen de decennia, de jaren, de uren, de minuten, ja de seconden van onze levens, het voelde altijd alsof wij vele levens tegelijkertijd leefden. Zo intens en veeleisend en druk en werkzaam en rumoerig en liefdevol en ongrijpbaar ging dat meestal eraan toe, dat je niet stilstond bij het grote geheim: dat het allemaal vluchtig is. Dat je op weg bent naar je eigen dood. Tijdens deze rollercoaster ontging je dat ten ene male. Zo kostbaar die tijd van leven, en zo vilein de ouderdom die je vervolgens dagelijks drukt op je beperkte mogelijkheden om eindelijk voluit te leven, neen, sterven! want daar gaat het onverbiddelijk naar toe. En als behalve je aftakelende lichaam ook je mind het dan af en toe gaat begeven, raak je in paniek over de totale waanzin van het leven, (waar je nb al die tijd al in leefde).

Wacht eens even, zie ik haar dan eindelijk in de verte? Verdomd als zij het niet is! Mijn me-vrouw! Mijn godinnetje komt strompelend met twee veel te grote koffers deze kant op! Zij is ziende vrijwel blind en ziet mij voorlopig nog lang niet liggen hier. Wat komt zij eigenlijk doen, zich berouwen over haar metgezel, een dodeman, een fractie van wie ik ooit was? Die koffers zitten vast vol met stapels volstrekt overbodige kleding en een half dozijn toilettassen, dat kan ik u verzekeren. Als je de 80 ruim gepasseerd bent zoals zij, heb je die vracht aan hulpstukken nog veel meer nodig dan toen je nog maar 20 was, terwijl die koffers toen toch ook al boordevol zaten..Ik moet zeggen, zeker op deze afstand, zij ziet er nog steeds uit als..nu, vooruit 25, wat een vrouw! Ik weet dat zij nog iedere dag kilometers wandelt om in shape te blijven en ik heb haar nog nooit ziek gezien, zo'n sterk gestel heeft dit wonderbaarlijke wezen. Onverwoestbaar, ook qua karakter. Zij schijnt af te stammen van de Romanoffs. Totaal onvoorspelbaar, *himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt*, onhandelbaar, onberekenbaar, mij diep kwetsend en dan weer hoogst aanhankelijk, de kattigste van de katjes, de liefste van de lieverdjes, dat is zij, mijn levensgezellin, mijn poesje. Struikelt u daar bijna, over mijn voormalige dijbeen, mevrouw Romanoff? Valt zij als zij nu niet oppast zo dadelijk pardoos bovenop mij, haar half vergane echtgenoot? Begint zij nu eerst maar meteen met hem eens flink uit te kaffen?

Welke idioot gaat nu hier zijn heil liggen zoeken in die stinkhoop op een volgend leven? 't Lijkt wel een natuurbegravenis? Dat kan alleen maar mijn echtgenoot zaliger zijn. Mijn god, bij leven EN dood, wat een godslievelijke en stronteigenwijze kerel was je toch, zonder wie ik het in dit miserabele leven nooit gered zou hebben, wat doe je hier, malloot!? Ik moet ineens zo verschrikkelijk huilen om jou lieverd, waarom doe je dit mij allemaal aan? Ik kan geen moment zonder je, ik wil ook dood, Vertel op, hoe is het daar? Heb je deze keer wel genoeg pijnstillers genomen en niet te weinig, zoals de

vorige keer dat ik jou zo aantrof en die je toen nipt overleefd hebt dankzij mijn koelbloedige ingrijpen? Moet ik opnieuw een ambulance bellen? Of heb je het nu eindelijk goed voor elkaar? Ik geef om je, lul de behanger, ik kan geen minuut zonder je! Mijn arme mooie hoofd zit boordevol met jou en je eeuwige kritiek. Je wist altijd alles beter. En verdomd, je had nog gelijk ook. Jij was kampioen debatteren van a naar b, en ik ben kampioen voelen van a-z. Kom daar maar eens om. Nooit wist ik wie ik waarlijk was, jij kende jezelf als geen ander. Mij sloopte je ook vakkundig uit elkaar. Ik heb alles aan je te danken. Je leerde mij hoe tegenstrijdig ik vaak maar wat bazelde, ik sprak in raadselen zei je, je noemde mij een sfinx omdat je mij geen pijn wilde doen, je maakte me duidelijk hoe ik mensen soms diep kwetste zonder dat ik dat zelf in de gaten had. Je had eindeloos geduld met mij. Ik heb honderden kennissen en vrienden en die dachten allemaal dat ik zo'n lieve vrouw was. Je vond mij schizofreen en gespleten. Zelfs geslepen. Ik speelde altijd het lieve popje en jij prikte mij lek, je had me door, dat ik bang was, overal doodsbang voor ben. Niet goed weet wie ik zelf ben, elk moment weer anders, fluïde, zoals jij dat noemde. Ik weet niet hoe ik moet leven. En al helemaal niet hoe ik moet sterven. Hoe ik dat alles moet vormgeven. Ik ben een invulformulier, een luisterend oor, ik heb een akelig groot ego, Ikke, ikke, ikke. Ik acteer bescheidenheid. Jij wist wel beter. Jij was de enige bij wie ik volledig mijzelf kon zijn. Ik heb je te vaak onterecht volledig verrot gescholden. Je was veel te blijmoedig om heel lang boos op mij te blijven. Je begon iedere seconde opnieuw aan onze relatie, je wist jezelf altijd volledig te resetten na de hevigste ruzies. Ach man, kus mij nog eens 80 plus minuten lang, wat was je er goed in. En hoe jij tot op je hoge leeftijd mijn tempel nog vol eerbied betrad. Altijd op zondagmiddag. Het heilige moment om te gaan opstijgen samen, dionysisch elkaars namen te fluisteren, razende ritmische sidderingen en lijzige langzaamheid van het een eeuwigheid durende bewegen van onze lichamen, culminerende in een op de plaats rust, niet meer denken, niet meer doen, niet meer voelen,

niet meer huilen, maar lachen samen. En nu lig jij daar, vermolmd, alles ben je kwijt, je rijkdom, je huizen, je dieren, je kunst, je antieke meubels, je boeken. Jouw levensmotto: *..mij geleidt des Heeren hand*, daar deugt geen kloot van. Wanneer geef je dat verdomde calvinisme van je, dat eeuwige gevoel van rechtvaardigheid, die bikkelharde principes eindelijk es een trap? Zwijntje dat je bent, hoor je mij? Satan neemt een loopje met die God van jou, het Kwade heeft bezit van jou genomen, en God gelooft het allemaal wel verder met jou. Je staat er alleen voor, sukkelaar!

Mevrouw Romanoff is gaan liggen te midden van wat er nog rest van haar zo geliefde man, wiens schedel in de late zondagmiddag heel lichtjes lijkt te glimlachen. Het is Filos, die naar haar hunkert. Een kus op zijn schedelige voorhoofd is wel zo welkom. De kus des doods, hmmm.

Filos dient haar van repliek.

Halleluja zeg, liefste, mijn eeuwige hang naar jouw lichaamsvormen wekken mij weer tot leven! Jouw knetterende neuronen hebben mijn slaperige geest gewekt en ik probeer jou ook te omhelzen, maar mijn impotente lichaam doet niet meer dat wat ik wil, tot jou inkeren, daar waar ik levenslang thuis hoorde, ondanks die paar glijpartijen met een paar andere dames. Je hebt mij nooit verweten dat ik ontrouw was, en dat was ik ook niet, die lady's wisten bij voorbaat dat er maar een de ware was voor mij en dat was jij. Hoe jij mij altijd ruimte hebt gegeven om mijn ware zelf te koesteren, een zelf dat een onmogelijk ikje was, ik was een kruitvat, een bermbom, ik heb negen levens tegelijk geleefd, en jij ging daar overal en altijd in mee. Je wilde eigenlijk het liefst je natje, je droogje, je huisje, je schuurtje, je hondje, je poesje, en vooral je kindertjes. En toch koos je voluit voor mij. Ik kon mij daardoor aan jou spiegelen, omdat jij mij zo trouw was, je overgaf, jezelf soms weggumde, uit liefde voor mij. Ik hoop dat je begrijpt dat ik niet en nooit zonder jou had kunnen

leven, noch sterven. Nu ik dood ben ga ik nog veel meer van je houden dan ik ooit gedaan heb. Ik begrijp nu dat wij niet tot elkaar veroordeeld waren, maar dat wij vrij als vogels waren, zelfs nu nog, nu we afgebladderd en moe onze laatste dagen slijten samen. Ik droom nu dag en nacht van ons, was onze gezamenlijke dood maar een optie geweest! Maar jij bent zo verschrikkelijk sterk en leeft nog zeker 30 jaar. Koester mij in je hart, ik beloof je: dan ben en blijf ik daar altijd, dag en nacht, bij jou. Paradise now! Ik blijf echter overtuigd van de harde kern in mijzelf, dat ik ben geschapen om de wereld en mijzelf beter te maken. Dat ben ik, dat is mijn waarheid die in steen is gebeiteld, dat ik de opdracht voel om het goede te doen, terwijl ik door en door slecht ben, als ieder ander. Ik ben een anti-held, een tegenstrever, een zeurpiet, ja, een vreselijke querulant. En ik ben jouw straatarme schrijvertje, meer kan ik er niet van maken.

Deze laatste woorden die als uit het niets vanuit de diepste krochten helemaal vanzelf in haar oppoppen, alsof Filos in levende lijve dit alles zo gezegd zou kunnen hebben, doen mevrouw Romanov in tranen uitbarsten. Zijn zo overduidelijke spirituele aanwezigheid in haar reikt verder dan de dood, zij voelt hoe god zoals altijd bezit van haar neemt met zijn grote geestkracht en haar vreselijke verdriet en diepe rouw opzij zettend, veert zij op en begint zijn armzalige bottenboeltje een voor een zorgvuldig te rangschikken en in no time ligt zijn geraamte er piekfijn bij. Zij plukt her en der bloemen en bloesemtakken en drapeert deze een voor een over haar zo geliefde tegenpool, die het zich allemaal vredig laat welgevallen. Dan staat zij op en begint haar koffers uit te pakken. In die loodzware koffers blijken alle boeken van Filos te zitten, een hele waslijst aan titels. Na een poosje heeft zij het geraamte van Filos bedekt met stapeltjes van zijn eigen werk. Zij maakt een zetel door de twee lege koffers op elkaar te stapelen en pakt een willekeurig boek en begint voor het eerst in haar zo lange leven een boek van haar doder dan dode echtgenoot te *lezen*.

Het Verhaal van Job op de mestvaalt

Wat gebeurt er op dit plaatje?!

Het plaatje staat aan het begin van Bijbelboek Job: hij is zo mager, dat hij op een skelet lijkt. Hij zit hier in het midden op een mestvaalt, ofwel een berg dierenpoep.

Hoe komt dat zo?

Job had het immers ontzettend goed voor elkaar. Hij was rijk, gelukkig, had ontzettend veel kinderen en was ook nog eens enorm into de Here. God was echt trots op Job. Zo trots, dat hij over Job opschepte tegen de Duivel. Kijk eens hoe goed Job God wel niet vereerde! Satan dacht er het zijne van. Lekker makkelijk om heel vroom te zijn, als je zo rijk en gelukkig bent. Satan en God gaan een wedden- schap aan om te kijken of Job ook zo trouw zal blijven als alles hem tegen zit.

Weddenschap tussen God en de Duivel

Daarop neemt God Job alles af. Hij verliest zijn rijkdom en zijn kinderen en zit nu uitgemergeld op een hoop stront. En tot overmaat van ramp heeft hij ook nog een zeer eigenzinnige echtgenote, die hem aanspoort om zijn God te vervloeken. We zien haar aan de linkerkant van de afbeelding. Met haar opgeheven vingertje laat de middeleeuwse maker zien dat zij aan het inpraten is op Job...

Job blijft standvastig

Het verhaal loopt overigens goed af. Job luistert niet naar zijn vrouw en weigert God te verlaten en leeft uiteindelijk nog lang en gelukkig.

Dit plaatje komt uit de eerste Franse Bijbel. Dit boek is gemaakt rond 1330 – het is dus bijna 700 jaar oud.

<https://www.medievalmemes.nl/job-on-the-dung-hill>

MULTIMEDIALE PRODUCTIES

VIDEO PRODUCTIES:

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op:

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragi-komedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers, dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

Welkom op het Feest van de Dood.. 1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SlnSx76ln4DFszw>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NlnSaHS1a43lO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBkpu?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filos en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filos

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filos en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klap uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRlguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filos, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiYColr5PZzdvc>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filos doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnlXSUY?si=AO7Vov5ehWblLljm

AFI 11 Woedeaanval van echtgenote van Filos, Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filos, de neurologe Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filos geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVVjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViw61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klap uit de school.

<https://youtu.be/l0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DRIE X DRAMA uitgezonden door NPO

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PW105dg5ulV>

Fitness

<https://youtu.be/0eIb-inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf>

Marlborough Man

<https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv->

The Fucking Frog

https://youtu.be/6nztV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5_SA

Red Dog is getting his ultimate tattoo

<https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X>

Compilatie Satire De Rode Hond

https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz

AUDIO PRODUCTIES:

DOODSLIEDJES

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqIAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVfHhNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

De Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

De Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süsser Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vII571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4sIQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING 15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBFI7wOql>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-IKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJIXWGfkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTShI-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als:

Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer.

Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend.

Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger W. Weemhoff

Romans:

De Oerhoer > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obsceen en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

Dodeman > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn monter

levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

Korte verhalen:

Appetijt > korte verhalen

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

Novelles:

Adam en Heva > novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden > novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetssrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld > novelle

Kroniek van een kinderleven. In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

Kinderboek

Koetjes en Kalfjes > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos aan op de leefwereld van jongens

vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

Gedachtegoed

www.FilosofievandeDood.nl > populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker > discours

Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten > essays

Aforismen, redenaties, boude beweringen, essays.

Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

Hilarische Historie van een Herrenhaus

Hilarische Historie van een Herrenhaus > verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

Mijn Brieven 1, 2, 3 > trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteuren, schrijvers, wetenschappers.

Het Blogboek van Partout > columns

Jarenlang heeft het scherpe pennetje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

Toneel/Scenario's

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

Poëzie

Emoties > dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus.

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven

Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid > gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen > dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling > experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

Leren acteren > 3 methodische handboeken

Leren Acteren (ringband) > handboek

Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. Leren Acteren is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: Leren Acteren voor de camera en Docent Drama met camera van dezelfde auteur.

Leren Acteren voor de camera (ringband) > handboek

Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: Leren Acteren; Docent Drama met camera.

Docent Drama met camera (ringband) > handboek

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele

dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

2026

